

D. D.

DISSERTATIO HISTORICO - PHILOLOGICA
DE

TROJA NON
CAPTA

Suffragio Amplissimæ Facultatis Philosophicæ

In Regia ad Auram Academia

SUB PRÆSIDIO

CELEBERRIMI VIRI

M. TORSTANI RUDEEN,

Poëfios Professoris Ordinarii

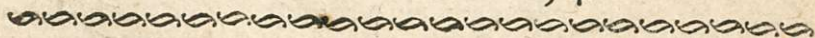
HONORES ACADEMICOS ADITURUS

Candidè Philosophantium censura sistit

JACOBUS CRELLIUS J. F.

In Auditorio Maximo

Novem. 1694.

ABOÆ, Impr. apud Jo. LAURENTII WALLIUM.

INSTITUTIONAL
TROY, N.Y.
CITY

Bartholomew, John, 1840
Bartholomew, John, 1840
Bartholomew, John, 1840
Bartholomew, John, 1840

M. T. ORSTANI, 1840

Bartholomew, John, 1840
Bartholomew, John, 1840
Bartholomew, John, 1840
Bartholomew, John, 1840

JACOBUS, 1840

in London, 1840
Bartholomew, John, 1840
Bartholomew, John, 1840
Bartholomew, John, 1840

D. D.

CAP. I.

*Ubi minutissima urbis Troja origo, situs, imperium,
& quæ alia ad historiam ejus faciunt breviter
recensentur.*

Aristoteles, quem tam Philosophorum
lumen, quam inventorem rerum
non vulgarium, unanimi consensu fa-
cit orbis literatus, libro suo quem
Eth. Primum appellat, cap. 4. in
hanc sententiam loquitur; sanctum
est, inquit, veritatem omnibus in
honore antepone. & nos oportet
pro veritatis salute ita invigilare, ut unusquisque
propria sua dogmata revocet atque refutet; Quibus ver-
bis veritatis cognitioni, ejusdemque incorrupto usui, pal-
mam jure meritoque tribuit, præ rebus omnibus, quas
mortales summo studio colunt, & (pax verbo) pro mi-
raculis celebrant. neque hoc injuria; illa cum cognitio
Philosophum unice deceat, quæ circa veritatem rerum
occupatur; ut ut autem ipsa Philosophandi ratio
varia fuit pro temporum varietate, in tres tamen partes
divisa maximè floruit; quarum prima libera est, quæ nul-
lam

lam opinionum sectam suam faciens, veritatem robustam
 sibi examinandam proponit: hæc priscis Philosophis o-
 lim erat propria, qvo nomine modo nominatus laudatur
 Aristoteles, qvi antiquorum dogmata, & inter reliqua sui
 qvondam præceptoris Platonis, libere absque ullo res-
 ectu examinavit, immutavit, & castigavit, unde Philoso-
 phia illa cujus origo ipsi tribuitur vocari consuevit
ἐπιστήμη τῆς ἀληθείας θεωρητική, qvodd nomen sortitur lib. 2.
 Metaph. cap. 1. Altera philosophandi ratio veteribus se-
 ctari dicta est, quæ ad certam sectam adstricta τὰ πρὸς
 τὸν ἀνθρώπον habuit in deliciis. illa Pythagoricis erat pro-
 pria, quibus adeo solenne erat illud αὐτὸς ἔφα, ut præ-
 ceptoris sui verba pro divinis habuerint, unde temporis
 progressu contigit illos in eum errorem adeo prolabi ut
 in dicti philosophi verba jurare non abhorruerint.
 Tertia ratio illa est quæ media audit, hæc ad nullius vel
 auctoritatem vel sententiam alligata, ad veritatis regu-
 lam sese componit, cui unice studens tempus terit, ita ta-
 men ut auctoritates antiquorum in pretio habeat. sed
 in quantum illas videt veritati consentaneas. atqve hæc
 ratio philosophandi D: Augustino, inter aliqua mundi lu-
 mina, maxime placuit, qvi Gryconico grammatico Cy-
 priani auctoritatem citanti, belle respondit; quidquid in
 antiquorum scriptis veritati congruum est, cum laude
 eorum recipito, qvodd autem veritati repugnat, cum pa-
 ce illorum rejicito. Patres cum olim lumina fuere non nu-
 mina: talis enim Philosophia ab illis, quibus ex meliori
 luto finxit Titan præcordia, habetur in deliciis, quæ
 agit πρὸς ἀλήθειαν & κατ' ἀλήθειαν, non πρὸς δόξαν sive juxta
 aliorum opiniones, hanc disquirendi rationem ceu etiam ab
 antiquis usitatam, & unanimi calculo, nostro ævo rece-
 ptam.

ptam, eoqve nomine optimam & præstantissimam sequutus, mihi proposui aliqua de antiqua illa, suæ olim gentis gloria, Troja dicere, antiquorum in hoc negotio ad maximam partem scripta sequutus, in quantum illa non vidi a veritate aliena. Hanc sitam fuisse in oris Phrygiæ & ad radices montis Idæ quas alluit Fluvius Xanthus, testantur variae historiæ, quorum aliquæ etiam memorant, illam ædificatam Anno post diluvium 828, aliis autem alia aridet sententia, sc: referunt tempus ædificationis ejus ad annum 1200 ante natum Christum, quorum & auctoritates & sententias, prolixa serie citat ipse Experient: Sebast: Munster: in sua Cosmographia libro 7 de Asia pag. 1476. Imperii Trojani gubernaculis sex Reges, ob eximia gesta posteritati commendabiles, præfuerunt, ut sunt Dardanus, Critous, Tros, Ilus, Laomedon & Priamus, cujus imperii tempora bello, quod cum Græcis 10 annorum decursu gesserunt Trojani, dedere materiam; cujus causam hanc fuisse Poetæ præcipue tradunt. Erat Priamo filius decora facie adolescens, cui Paridis nomen erat, hic studia & artes liberales statim ab incunabulis cura non spernenda tractans, sibi reddidit familiares, unde temporis progressu in omni scientia tanta cepit incrementa, quanta omnibus fuere miraculo. Hac tempestate, ut fabulantur poetæ, suas celebrant nuptias Thetis & Peleus quibus omnes Dii, convocati adfuerunt, unica Dea discordiæ excepta: hæc ægré ferens se a reliquorum consortio separari, materiam excogitavit sibi illatæ injuriæ debito modo retribuendo obviam eundi, pomum itaque aureum in domum convivoribus plenam per fenestram immisit, cujus latera hæc ornavit inscriptio, *pulchrior accipiat; quæ res implacabili controversiæ ortum præ-*
buit

buit inter tres Deas quæ suo iudicio singulis venustate faciei, quæ erant ornatissimæ, videbantur palmam prærepturæ. ad Jovem igitur tanquam iudicem Deorum antiquissimum & eo nomine æquissimum sese contulerunt, singulæ spe potiundi pomi turgidæ, Jupiter autem, difficultate rei cognita, noluit in hac tam ardua controversia iudicis partes sustinere, illas ad Paridem pecora ad Idam pascentem cum Mercurio misit, illis persuadens, ipsum ad rectam sapientiæ regulam laturum sententiam. ipsæ autem Deæ videntes causam suam apud Jovem non futuram in pretio, Paridem conveniunt, ab illo tanta reverentia, quanta Deabus conveniebat, petentes ut de illarum pulcritudine justam ferret sententiam, singula illi offerentes dona; Juno Asiæ & Europæ Imperii habenas, Pallas illum in sapientissimum totius Græciæ evasurum promisit. Venus autem spem illius lætavit potiundi elegantissimam conjugem si in victoriæ formæ, sibi ad iudicandæ, auxiliatrices ipsi manus porrexisset; Ipse autem Paris, spe potiundi elegantissimam conjugem flagrans venerem ut pulcerrimam omnibus præposuit, ipsi pomum tradens. Postea Cytherum, ubi templum modo nominatæ Deæ sacrum erat, se contulit, ibique Helena Veneris consilio ipsi erat obvia; Hæc Paridem videns amore accensa cum illo Trojam sese contulit, relinquens Menelaum conjugem spoliatum. Ubi vero fama rei ad aures fratrum dictæ Helenæ pervenisset quorum uni nomen Pollux alteri Castor, cum exercitu fugientium vestigia presserunt. Adversa tamen fortuna; Helena enim intra urbis Trojanæ mœnia jam jam recepta, in Græciam reditum parare noluit, unde Menelaus dolore captus, causam fratri suo Agamemnoni detu-

I.

An Homerus, quantum ad belli Trojani descriptionem, sit idoneus Autor, cujus scriptis, seu Historica veritati fides potest haberi? Neg.

II.

An omnis Priami sanguis in Trojano bello à Gracis extinctus sit? Neg.

III.

An Troja Gracorum armis succubuerit? vel potius funestior fuerit eventus istius belli Gracis, quam Trojanis? negatur prius, affirmatur posterius.

IV.

An genti Gothica suam debeant originem Trojani? Non vero ab simile videtur.